

Opera King Arthur in de schemering

Opera King Arthur van H. Purcell door Xynix Opera. Te zien t/m 12/7 (uitverkocht)

Door **STEPHANIE VAN STRIJEN**
Grimbald zingt Koning Oswald toe. Die zit terneergeslagen op een boomstam, bovenop het fort. Om hen heen liggen glooiende grasvelden met witte bloemen. Oswald hervindt zijn kracht en heft zijn handen. Onder luid gekraak komt de boom waar hij net nog op zat omhoog. Het is een sterk staaltje theatertechniek; de aandacht van het publiek is getrokken.

De semi-opera *King Arthur* van de zeventiende-eeuwse componist Henry Purcell – dit jaar 350 jaar geleden geboren – voert Xynix Opera deze zomer op bij het 19de-eeuwse Fort Rhijnauwen. Xynix Opera, gespecialiseerd in nieuw muziektheater gebaseerd op klasiiekers, bracht daar in 2005 ook Purcells opera *Dido en Aeneas*.

In Purcells semi-opera's, zoals *King Arthur*, waren de zang- en speelrollen oorspronkelijk gescheiden, maar voor deze uitvoering zijn de toneelrollen aan de zangers toebedeeld. De tekst vertelt in metaforen het verhaal van de koningen Arthur en Oswald die strijden om de blinde Emmeline, dochter van de hertog van Cornwall en hoeder van de heilige Graal. Arthur heeft het hart van Emmeline veroverd en de boze Oswald besluit haar te ontvoeren.

Het stuk speelt zich zowel af op het grasveld, waaronder alle dans,

als op een hoog podium op palen dat als een soort catwalk naar voren loopt. Tussen de bomen door kunnen de spelers ook bovenop het fort komen, gelegen aan de rechterkant van de tribune. Daar verschijnt Arthur soms ineens te paard, om later met luid 'gekataklop' weg te galopperen over het stenen pad, nagekeken door Emmeline. Maar de sfeer van ridders en jonkvrouwen wordt niet doorgetrokken naar de boosaardige koning Oswald en de zijnen. Zij zijn gekleed in zwart leer en rijden in zwarte Amerikaanse sleeën, die met hun zwaar ronkende motoren dreigend aandoen. In tegenstelling tot de moderne danseressen van Emmeline danst de achterban van Oswald in hiphopstijl, zij het op Purcells muziek.

Het kleine orkest bestaat uit strijkers en enkele blazers. Ondanks het weidse decor komt het geluid prachtig over. Vooral de melodieën van *Hither, this way*, wanneer Arthur zich laat misleiden in zijn zoektocht naar zijn geliefde, en de slotaria *Passacaglia* zijn aanstekelijk.

Terwijl de schemer invalt, moeten de scènes steeds meer worden bijgelicht. Het podium aan de linkerkant wordt door Oswald gebruikt om Emmeline te offeren aan zijn goden, omdat ze zijn liefde weigert. Het ritueel bereikt een climax als Oswald zijn armen heft om Emmeline te doden en het vuur krachtig meters omhoog spuwt. Als het publiek het fort verlaat is het bijna helemaal donker.

